

denne Sag har staaet paa i 20 Aar og dog ikke er naaet til en bedre Løsning end den foreliggende. Naar Sagen har staaet paa i 20 Aar, kunde man i det mindste have faaet udarbejdet en Statistik over Ulykkestilfældene i Danmark, saa vi kunde have et Grundlag at holde os til. Det have vi dog aldeles ikke. Det ærede Medlem udtalte, at Forslaget gik ud paa at sikre Arbejderne i de mest farlige Erhverv. Det er dog vistnok en meget stor Misforstaaelse, at Arbejderne i de mest farlige Erhverv blive sikrede ved dette Forslag. Der er nu ingen Tvivl — saaledes staaer det i alt Fald for mig — om, at langt det største Antal Ulykkestilfælde absolut taget falder i Landbruget. Det farligste, man kan have med at gøre, er Heste og Vogne, det er Kørsel. Det vide Ulykkesforsikrings-selskaberne ogsaa godt, og de, der have med Heste og Vogne, med Kørsel at gøre, blive derfor af Forsikrings-selskaberne satte i I. Risiko Klasse; men her komme de slet ikke ind under dette Forslag. Det forekommer mig, at dette Forslag er temmelig daarligt, lige fra Titlen til den sidste Paragraf, skønt — den sidste Paragraf er dog den bedste i Forslaget; thi der staaer, at Loven ikke gælder for Færøerne. Selve Titlen er misvisende, idet den omtaler „Arbejderes Forsikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde“. Som allerede omtalt er det jo slet ikke nogen Forsikringslov, men en Lov, der paalægger Arbejdsgiverne Erstatningspligt. Det Princip, saadan er den videre at paalægge Arbejdsgiverne en Erstatningspligt, forekommer mig at være ret misligt. Arbejdsgiverne ere nemlig stillede ret forskelligt. Jeg kan forstaa, at Industriens Arbejdsgivere ere temmelig lige glade, om de faa denne Lov eller ej. De ere ret godt stillede, de kunne sige, at det er en Produktionsomkostning mere, og den lægge vi saa over paa Køberne af Varerne. Men ganske anderledes stiller det sig for Arbejdsgiverne i Landbruget, de kunne ikke lægge Udgiften over paa nogen, de komme selv til at betale den og ere saaledes ganske anderledes ugunstigt stillede. Jeg vil dernæst hævde, at der ikke ligger noget reelt eller fornuftigt Princip til Grund for dette Forslag. Det gør der ikke, for saa vidt angaar det største Antal Ulykkestilfælde; thi jeg tror bestemt, at det største Antal Ulykkestilfælde her i Landet falde uden for Loven, og selv i de Ulykkestilfælde, der komme ind under Loven, ville Arbejderne i mangfoldige Tilfælde være undtagne fra Lovens Bestemmelser. Det er allerede nævnt saa

mange Gange, at jeg ikke behøver at komme ret vidtløftigt ind paa det; men jeg skal dog senere komme tilbage til enkelte Tilfælde. Hvad Formen angaar, skal jeg bemærke, at Kvinder komme ikke ind under Loven. Jeg ved vel, at det er Mening, at de skulle komme ind under Loven, men jeg tror ikke, at de gøre det efter den Form, hvori Lovforslaget foreligger. Der staaer saaledes i § 1: „Naar en Arbejder hos nogen af de i § 3 nævnte Arbejdsgivere rammes af et Ulykkestilfælde, der midlertidigt eller vedvarende forringer hans Arbejdsevne, er han“ forsikret; men der staaer intet om, at en Kvinde kan være det. I § 2 staaer der, at de der give Regler „gælde for kvindelige Arbejderes efterladte Børn eller andre af dem forsørgede“. Reglerne skulle altsaa gælde for vedkommende Kvindes Børn, men ikke for hende selv. Saa staaer der ganske vist udtalt i Slutningen af Lovforslaget, at „den Pengesum, som tilkendes Kvinder og umyndige Personer, kommer den eller de paagældende til gode paa den Maade, som Raadet maatte bestemme.“ Her staaer ganske vist nævnt Kvinder, men disse Kvinder kunne lige saa godt være Enker efter Arbejdere, Udtrykket betegner ikke nødvendigvis kvindelige Arbejdere. For at disse skulde komme med, mener jeg, at Bestemmelsen i alt Fald maa være formuleret lidt anderledes. Dernæst er det omtalt saa tit, at jeg ikke behøver at dvæle derved, at Søfart, Fiskeri, store Dele af Landbruget, Skovbrug, mange Haandværk o. s. v. komme ikke ind under Loven. Det er kun fabrikmæssig drevne Haandværk, der falde ind under den, og enkelte andre Ting. Vil man se paa de enkelte Paragraffer, skal jeg paavise andre Ting, som forekomme mig urimelige. I § 2 staaer der, at „Forsikringen“ omfatter forskellige. Som jeg allerede har omtalt, findes der imidlertid intet som helst i Loven om Forsikring, men hvad der er Tale om, er Erstatning. Efter § 2 omfatter Loven enhver, som for Arbejdsgiveren mod Vederlag har Tilsyn med eller Ledelse af den teknisk-mekaniske Del af Virksomheden, saafremt dette Vederlag ikke overstiger 2,400 Kr. aarligt. Det forekommer mig at være en meget urimelig Bestemmelse. Hvis en Mand har en Fabrik, hvor en Dampkedel eksploderer og en Del Mennesker komme til Skade derved, saa faar Arbejdslederen, naar ogsaa han er kommen til Skade, Erstatning, selv om hans Vederlag gaar op til 2,400 Kr., men hvis paa den samme Fabrik det samme Ulykkestilfælde slaar en Mand, der sidder